

สัมผัสประสบการณ์กับสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมด้วยการอยู่อย่างมีความตระหนักรู้ถึงคารันฮาร์และคาราวันฮาร์

วันนี้ พ่อผู้ให้คุณประโยชน์กำลังมองดูคุณผู้ให้คุณประโยชน์ที่เป็นมิตรร่วมทางของท่าน ลูกทั้งหมดต้องแหวะอยู่ในงานของการให้คุณประโยชน์ต่อโลกด้วยความรักอันลึกซึ้งอย่างมากมาย เมื่อมองเห็นมิตรเช่นนี้ บัปดาตาก็ร้องเพลงอยู่เสมอ ว่า ลูกผู้เป็นมิตรร่วมทางของพ่อ ว่า! ลูกทั้งหมดก็เฝ้าแต่ร้องเพลง “ว่า! ว่า!” อยู่เสมอใช่หรือไม่? วันนี้ บัปดาตามองเห็นความเร็วของงานรับใช้ในทุกหนแห่ง พร้อมกับสิ่งนี้ ท่านยังมองเห็นความเร็วของความพยายามสำหรับตนเองด้วย แล้ว บัปดาตามองเห็นอะไรในความเร็วของงานรับใช้และความพยายามสำหรับตัวลูกเอง? ลูกรู้อะไรไหม? ความเร็วของงานรับใช้นั้นเร็วหรือความเร็วของความพยายามสำหรับตัวลูกเองนั้นเร็ว? อย่างไรหนึ่เร็วกว่ากัน? มีความสมดุลของทั้งสองหรือไม่? ลูกไม่มีสมดุลนี้หรือ? แล้วดวงวิญญาณผู้เปลี่ยนแปลงโลกและวัตถุธาตุจะได้รับพรเมื่อใด? ต่อเมื่อลูกมีความสมดุลนี้แล้วเท่านั้นที่ผู้อื่นจะได้รับพรที่ลูกได้รับมา แล้วเหตุใดจึงมีความแตกต่าง? ลูกเรียกสิ่งนี้ว่าอะไร? ลูกเป็นคาร์มาโยคีหรือเพียงแคโยคี? ลูกเป็นอะไร? ลูกเป็นคาร์มาโยคีใช่หรือไม่? ลูกแน่ใจไหม? ดังนั้นงานรับใช้คืออะไร? มันคือคาร์มาใช่หรือไม่? เมื่อลูกกระทำการใดๆ เมื่อลูกพูดหรือให้ดริชตี เมื่อลูกกำลังให้หลักสูตรบทเรียนหรืออธิบายที่พิถีพิถัน การกระทำทั้งหมดเหล่านี้คือการกระทำที่สูงส่ง กล่าวคือมันคืองานรับใช้ ดังนั้น การเป็นคาร์มาโยคีหมายถึงการมีความสมดุลของโยคะเมื่อมีการกระทำการ อย่างไรก็ตามลูกเองก็พูดว่าความสมดุลของลูกลดลง อะไรคือเหตุผลสำหรับความสมดุลที่ลดลง? ลูกก็รู้อะไรดีเหมือนกัน มันไม่มีอะไรใหม่ มันเป็นบางสิ่งที่เก่ามาก บัปดาตาเห็นว่าเพื่อที่จะรักษาสมดุลระหว่างงานรับใช้และคาร์มาและความพยายามสำหรับตนเอง นั่นคือสำหรับโยคะ โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกควรจดจำคำหนึ่ง คำ คำนั้นคืออะไร? พ่อคือคาราวันฮาร์ (ผู้ที่กระทำโดยผ่านผู้อื่น) และนั่นซึ่งเป็นดวงวิญญาณ ไม่ใช่คนนั้นคนนี้ แต่ฉันเป็นดวงวิญญาณ คารันฮาร์ (ผู้ที่กระทำ) ดังนั้นคำเดียวคารันฮาร์จะทำให้ลูกมีความสมดุลนี้ได้อย่างง่ายดายมาก อะไรคือสาเหตุสำหรับความสมดุลหรือความเร็วของความพยายามสำหรับตนเองลดลง? แทนที่จะตระหนักรู้ถึงคารันฮาร์ ลูกคิดว่า: ฉันได้ทำสิ่งนี้ แทนที่จะเป็นคารันฮาร์ ลูกกลับพิจารณาว่าตนเองเป็นคาราวันฮาร์และคิดว่า: ฉันกำลังทำสิ่งนี้ ดังนั้น ไม่ว่าจะเป็ดยายประเภทใดก็ตามที่มา เธอผ่านประตูไหนเข้ามา? ลูกรู้แล้วว่าประตูที่ง่ายที่สุดของมายานั่นคือ “ฉัน” ลูกยังไม่ได้เปิดประตูนี้อย่างสมบูรณ์ ลูกปิดมันในลักษณะเช่นนั้นที่ว่ามายาสามารถเปิดประตูและเข้ามาได้อย่างง่ายดาย หากลูกคือคารันฮาร์ ลูกจะจดจำผู้เดียวที่สร้างแรงบันดาลใจให้ลูกทำสิ่งนั้นอย่างแน่นอน ฉันกำลังทำสิ่งนี้ แต่คือพ่อที่กำลังตั้งใจฉันให้ทำสิ่งนั้น หากปราศจากคาราวันฮาร์ ลูกจะไม่สามารถกลายเป็นคารันฮาร์ได้ ลูกต้องมีความตระหนักรู้ถึงคาราวันฮาร์ในสองทาง หนึ่งคือพ่อผู้เป็นคาราวันฮาร์ และสองคือ ฉันซึ่งเป็นดวงวิญญาณเป็นผู้กระทำการผ่านอวัยวะเหล่านี้ ด้วยการทำสิ่งนี้ในขณะที่ลูกมีการกระทำลูกจะไม่ได้รับอิทธิพลไม่ว่าจะเป็นในทางที่ดีหรือไม่ดีก็ตาม สิ่งนี้รู้กันดีว่าเป็นสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรม (คาร์มาทิต)

เป้าหมายของลูกทุกคนคืออะไร? ลูกปรารถนาที่จะกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรมใช่หรือไม่? ลูกคิดว่า: ไม่เป็นไรหรอกถ้าบ่วงกรรมยังคงหลงเหลืออยู่บ้างเล็กน้อยหรือไม่? มันควรจะหลงเหลืออยู่หรือไม่? ลูกปรารถนาที่จะกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรมหรือไม่? สิ่งซึ่งบอกของความรักที่มีต่อพ่อคือการกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรม ดังนั้นกระทำการอย่างเป็นคาราวันฮาร์ มีการกระทำการและสามารถทำให้เกิดการกระทำ อย่าให้อวัยวะทางกายของลูกทำให้ลูกทำการกระทำ แต่เป็นที่ลูกที่ทำให้ อวัยวะทำการกระทำ ทำให้การกระทำดำเนินไปในขณะที่ละวางอย่างสมบูรณ์ ให้จิตสำนึกนี้ปรากฏออกมาไม่ใช่หลอมรวม เมื่อลูกมีการหลอมรวมนี้แล้ว แทนที่จะเป็นคาราวันฮาร์ บางครั้งลูกกลับได้รับอิทธิพลจากอวัยวะต่างๆของลูก ซึ่งได้แก่ จิตใจ สติปัญญา และชั้นสการ์ อะไรคือเหตุผลสำหรับสิ่งนี้? “ฉันคือดวงวิญญาณ ฉันคือคาราวันฮาร์ ฉันเป็นนาย ฉันเป็นนายเป็นดวงวิญญาณที่ทรงพลังอำนาจ” สำนึกนี้ทำให้ลูกตระหนักรู้ถึงการเป็นนาย มิฉะนั้นบางครั้งจิตใจก็ปกครองลูกและบางครั้งลูกก็ปกครองจิตใจ ด้วยเหตุนี้ลูกจึงไม่สามารถมีสภาพมานมานาบาพอย่างป็นธรรมชาติได้อย่างสม่ำเสมอ ฉันแยกจากกันโดยสิ้นเชิง ฉันไม่ได้เพียงแคแยกจากกัน แต่ฉันเป็นนาย เมื่อฉันจดระลึกถึงจำพ่อ ฉันเป็นลูก และเมื่อฉันเป็นดวงวิญญาณที่กำลังทำให้การกระทำดำเนินไป ฉันก็เป็นนาย ลูกไม่ได้ให้ความใส่ใจกับการฝึกฝนสิ่งนี้มากนัก ลูกต้องแหวะอยู่ในงานรับใช้เป็นอย่างดีมาก แต่เป้าหมายของลูกคืออะไร? คือการกลายเป็นผู้รับใช้หรือการกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรม? หรือลูกจะกลายเป็นทั้งสองอย่างในเวลาเดียวกัน? ลูกมีการฝึกฝนสิ่งนี้อย่างมั่นคงหรือไม่? ลูกสามารถฝึกฝนสิ่งนี้ในช่วงเวลาสั้นๆได้หรือไม่? ลูกสามารถแยกตัวเองออกมาได้หรือไม่? หรือลูกจะกลับมาผูกพันอย่าง

มากที่ลูกต้องใช้เวลาที่จะกลับมาละวาง? สามารถกลับมาละวางได้ภายในเวลาเท่าไร? ลูกต้องการทำนาที่หรือหนึ่งนาที่หรือหนึ่งวินาที? ลูกสามารถกลับมาละวางในหนึ่งวินาทีได้หรือไม่?

พันดาฟ ลูกสามารถแยกจากกันอย่างสิ้นเชิงในหนึ่งวินาทีได้หรือไม่? ฉัน ดวงวิญญาณ ผู้เป็นนาย ฉันแยกจากอวัยวะประสาทสัมผัสใดๆ ซึ่งเป็นคนงานของฉัน ผีผืนสิ่งนี้เมื่อใดก็ตามที่ลูกต้องการ อัจชะ เวลาหนึ่งในหนึ่งวินาทีกลับมาละวางและมีความรักต่อพ่อ มีการฝึกฝนที่ทรงพลังมาก: ฉันละวาง อวัยวะประสาทสัมผัสเหล่านี้เป็นมิตรร่วมทางของฉัน พวกเขาเป็นมิตรร่วมทางของฉันในขณะที่ฉันทำการกระทำ แต่ฉันรักและละวาง เวลาฝึกฝนสิ่งนี้ในหนึ่งวินาที (บาบาทำให้พวกเขาฝึกปฏิบัติ) เป็นสิ่งที่ง่ายหรือยาก? ถ้ามันเป็นสิ่งที่ยากแล้วตลอดทั้งวันในขณะที่ทำการกระทำให้สำนึกรู้นี้ปรากฏออกมาและลูกจะสามารถสัมผัสประสบการณ์กับสภาพที่อยู่เหนือบ่วงกรรมได้อย่างง่ายดาย ลูกสามารถหยุดการทำงานรับใช้หรือหยุดการกระทำได้หรือไม่? ลูกจะหยุดสิ่งนั้นได้ไหม? ลูกต้องทำสิ่งนี้ แม้แต่การนั่งในทาปาเซียก็เป็นการกระทำกรรม ดังนั้นลูกไม่สามารถอยู่ได้โดยไม่มีการกระทำหรือโดยไม่มีการรับใช้ อันที่จริงแล้วลูกต้องไม่อยู่โดยปราศจากงานรับใช้เพราะลูกมีเวลาน้อยมากและยังคงมีงานรับใช้อีกมากมายที่จะต้องทำให้เสร็จสมบูรณ์ รูปแบบของงานรับใช้มีการเปลี่ยนแปลง อย่างไรก็ตามแม้แต่ตอนนี้ดวงวิญญาณมากมายยังคงมีการพร่าบ่น เหตุนี้เองลูกจึงต้องมีความสมดุลระหว่างงานรับใช้กับความพยายามสำหรับตนเอง ไม่ควรจะเป็นเช่นนั้นที่ว่าเพราะลูกยุ่งมากกับการทำงานรับใช้ ความพยายามของลูกเพื่อตนเองจึงหย่อนยานไป ไม่เลย ในความเป็นจริงขณะที่กำลังทำงานรับใช้ลูกต้องใส่ใจมากขึ้นในการใช้ความพยายามกับตนเอง เพราะความยามมีช่องว่างมากมายในหลายวิธีที่จะมาหาลูกในขณะที่ลูกกำลังทำงานรับใช้ มันอาจจะเรียกว่างานรับใช้แต่จริงๆแล้วมันเป็นความเห็นแก่ตัวของลูกเอง ลูกปรารถนาที่จะทำให้ตนเองก้าวหน้า แต่ในขณะที่กำลังก้าวหน้าลูกก็ต้องไม่ลืมที่จะมีความสมดุล เพราะในการทำงานรับใช้นั้นมีการขยายตัวของธรรมชาติและความสัมพันธ์และมายาก็มองหาโอกาสด้วยเช่นกัน เมื่อความสมดุลของลูกลดลงแม้เพียงเล็กน้อย มายาก็นำรูปแบบใหม่ๆมาใช้ เธอจะไม่มาหาลูกในรูปแบบเก่าเดิมๆ เธอจะมาหาลูกในรูปแบบใหม่ ในรูปของสถานการณ์ใหม่ และในสายสัมพันธ์ใหม่ ถ้าบัพดาดาจะปล่อยลูกจากการทำงานรับใช้และทำให้ลูกนั่งที่โหนสีกแห่งเป็นเวลาหนึ่งเดือนหรือแม้กระทั่งสิบห้าวัน ลูกจะกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรมได้หรือไม่? ถ้าลูกได้รับเวลาหนึ่งเดือนที่จะไม่ทำอะไรเลย แต่เพียงแค่นั่งอยู่ในทาปาเซียและแม้กระทั่งทำอาหารเพียงครั้งเดียว ลูกจะสามารถกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรมได้หรือไม่? ลูกจะไม่สามารถกลับมาอยู่เหนือบ่วงกรรมได้หรือไม่?

หากลูกไม่มีการฝึกฝนในการรักษาความสมดุลแล้ว นับประสาอะไรกับแค่หนึ่งเดือน แม้ว่าลูกจะนั่งเป็นเวลาสองเดือน แม้ว่าจะร่างกายของลูกจะนั่ง แต่จิตใจของลูกก็ไม่สามารถนั่งได้ ลูกต้องทำให้จิตใจของลูกนั่งไม่ใช่แค่ร่างกาย พร้อมกับร่างกายแล้วลูกยังต้องทำให้จิตใจนั่งด้วยเช่นกัน “นั่งลงสิ! เธอกับฉัน และไม่มีใครอื่นเลย” ลูกจะสามารถมีทาปาเซียเช่นนั้นเป็นเวลาหนึ่งเดือนได้หรือไม่? หรือลูกจะจดจำงานรับใช้? บัพดาดาและละครแสดงให้ลูกเห็นอยู่เสมอกว่างานรับใช้ต้องเพิ่มขึ้นในแต่ละวัน ดังนั้นลูกจะนั่งลงได้อย่างไร? เมื่อลูกเปรียบเทียบงานรับใช้ที่ลูกทำในปีที่แล้วกับงานรับใช้ของปีนี้ มันเพิ่มขึ้นหรือลดลง? มันเพิ่มขึ้นใช่หรือไม่? แม้จะขัดกับความปรารถนาของลูก ลูกก็ผูกพันอยู่กับการทำงานรับใช้ อย่างไรก็ตามโดยการมีความสมดุล แทนที่จะเป็นบ่วงพันธะของงานรับใช้ แต่จะมีความสัมพันธ์ของงานรับใช้ เช่นเดียวกับในความสัมพันธ์ทางโลก ลูกเข้าใจว่ามีบ่วงกรรมและบ่วงของงานรับใช้ด้วยเช่นกัน แล้วลูกจะไม่สัมผัสกับบ่วงกรรมใดๆ แต่เป็นเพียงความสัมพันธ์ที่หวานชื่นของงานรับใช้ ดังนั้นลูกควรจะให้ความใส่ใจกับอะไรต่อไป? ความสมดุลของงานรับใช้และความพยายามกับตัวลูกเอง อย่าได้เข้าไปสู่งานรับใช้แบบสุดขีด มันไม่ใช่ที่ว่า “ฉันคนเดียวที่ต้องทำสิ่งนั้น” ไม่เลย ผู้ที่สร้างแรงบันดาลใจให้ลูกกระทำกำลังเป็นแรงบันดาลใจให้ลูกทำเช่นนั้น และลูกเป็นเพียงเครื่องมือที่เป็นคาร์นิฮาร์ เป็นผู้ที่กำลังทำ ดังนั้นในขณะที่มีความรับผิดชอบ ลูกจะไม่เหนื่อยมากนัก ลูกบางคนพูดว่า: ฉันได้ทำงานรับใช้มามากมายและดังนั้นฉันจึงเหนื่อยล้าและหัวของฉันก็กลับมาหนักหน่วง แทนที่หัวของลูกจะกลับมาหนักหน่วง คาราวินฮาร์บาบาจะให้การนวดที่ดีมากแก่ลูกและหัวของลูกจะกลับมาสดชื่นยิ่งขึ้น ลูกจะไม่สัมผัสกับความเหนื่อยล้าใดๆและลูกจะมีพลังงานเพิ่มขึ้นเป็นพิเศษ ในเมื่อร่างกายสามารถได้รับพลังงานจากยาทางวิทยาศาสตร์แล้ว ดวงวิญญาณจะไม่สามารถได้รับพลังงานจากการจดจำระลึกถึงพ่อได้หรือไม่? เมื่อพลังงานมาสู่อวัยวะ ดวงวิญญาณ มันจะส่งผลต่อร่างกายโดยอัตโนมัติ ลูกเคยมีประสบการณ์ในสิ่งนี้ บางครั้งลูกมีประสบการณ์นี้ และแล้วในขณะที่เคลื่อนไปบางครั้งลูกอาจเปลี่ยนทิศทางของลูกและไม่มีสำนึกในสิ่งใดอีกต่อไป เมื่อความทุกข์เกิดขึ้น หรือหัวของลูกหนักขึ้น ลูกก็มีสำนึกและสงสัยว่า: เกิดอะไรขึ้น? ทำไมมันถึงเกิดขึ้น? ดังนั้นจงจดจำคำเหล่านี้ไว้: คาร์นิฮาร์และคาราวินฮาร์ มันเป็นสิ่งที่ง่ายหรือง่าย? พูดว่า “ฮาจี” อัจชะ

ลูกได้สร้างประชากร 900,000 แล้วหรือยัง? ลูกได้สร้างในต่างแดนมาแล้วมากเท่าไร? ลูกได้สร้าง 900,000 แล้วหรือยัง? ลูกได้สร้างสิ่งนี้มากมายในบาร์ดหรือไม? ลูกยังไม่ ดังนั้นลูกยังไม่ปล่อยให้เข็มแห่งความสมบูรณ์พร้อมเคลื่อนไปข้างหน้า ดังนั้นจงรักษาความสมดุล นี่คือน้องโธอามอนจูบิลี และดังนั้นจงทำงานรับใช้อย่างมากมาย อย่างไรก็ตามให้ทำงานรับใช้ในขณะที่รักษาความสมดุลนี้และประชากรจะถูกสร้างขึ้นมาอย่างรวดเร็วมาก มันจะไม่ต้องใช้เวลาเลย สะสารและวัตถุธาตุต่างๆก็เหนี่ยวล้ามากและดวงวิญญาณก็ท้อแท้ และพวกเขาจะระลึกถึงใครเมื่อพวกเขาท้อแท้? พวกเขาจะระลึกถึงพระเจ้า ผู้เป็นพ่อ อย่างไรก็ตามเนื่องจากไม่ได้มีการแนะนำของพ่ออย่างเต็มที่ พวกเขาจึงระลึกถึงลูกผู้เป็นเทพอย่างมาก ดังนั้นลูกไม่ได้ยินเสียงเรียกของดวงวิญญาณที่ท้อแท้หรือ ลูกสามารถได้ยินพวกเขาหรือว่าลูกงุนงงอยู่กับตัวเองมากเกินไป? ลูกมีความเมตตาใช่หรือไม่? ลูกเรียกพ่อว่าอะไร? ผู้มีความเมตตากรุณา ผู้คนของทุกศาสนาร้องขอความเมตตา พวกเขาต้องการสิ่งนี้อย่างแน่นอน พวกเขาอาจไม่ได้ร้องขอความสุกสันทุกคน แต่พวกเขาทุกคนต้องการความเมตตา แล้วใครจะให้สิ่งนี้กับพวกเขา? ลูกเป็นผู้ประทานใช่หรือไม่? หรือลูกเป็นผู้รับ? ลูกคือผู้ที่รับ และเป็นผู้ให้ผู้อื่น ลูกเป็นลูกของผู้ประทาน ดังนั้นจึงมีความเมตตาต่อพี่น้องชายหญิงของลูก และเมื่อลูกทำงานรับใช้ในขณะที่มีความเมตตา ก็จะมีความรู้สึกของการเป็นเครื่องมือโดยอัตโนมัติ ไม่ว่าใครบางคนจะเลวร้ายแค่ไหนก็ตาม หากลูกมีความเมตตาต่อดวงวิญญาณนั้นแล้ว ลูกจะไม่มีความรู้สึกไม่ชอบ อิจฉา หรือความโกรธต่อดวงวิญญาณนั้นเลย ความรู้สึกของความเมตตานำมาซึ่งความรู้สึกของการเป็นเครื่องมือได้อย่างง่ายดาย มันไม่ควรเป็นความเมตตาที่อยู่บนพื้นฐานของความเห็นแก่ตัว แต่เป็นความเมตตาที่แท้จริง มีความเมตตาที่อยู่บนพื้นฐานของแรงจูงใจของตัวเองเช่นกัน ภายในตัวลูกอาจมีความผูกพันยึดมั่นกับดวงวิญญาณนั้น แต่ลูกคิดว่าลูกมีความเมตตาต่อดวงวิญญาณนั้น ดังนั้นนั่นคือความเมตตาที่เห็นแก่ตัว ไม่ใช่ความเมตตาที่แท้จริง ไม่สามารถมีความผูกพันยึดมั่นใดๆ, ไม่มีจิตสำนึกที่เป็นร่างในความเมตตาที่แท้จริง ดวงวิญญาณมีความเมตตาต่อดวงวิญญาณอื่น จะไม่มีจิตสำนึกที่เป็นร่างหรือชื่อหรือร่องรอยของแรงดึงดูดทางร่างกายใดๆ บางคนมีความผูกพันยึดมั่นกับร่างกายและบางคนมีความผูกพันยึดมั่นกับคุณธรรมหรือคุณสมบัติพิเศษของใครบางคน อย่างไรก็ตามใครเป็นผู้ให้คุณสมบัติพิเศษหรือคุณธรรมเหล่านั้นแก่ผู้หนึ่ง? ไม่ว่าดวงวิญญาณเหล่านั้นจะยิ่งใหญ่เพียงใดพวกเขาก็ยังคงต้องรับจากพ่อ มันไม่ใช่ของลูก พ่อได้ให้สิ่งนั้นกับลูกแล้ว แล้วทำไมลูกจึงไม่รับสิ่งนั้นโดยตรงจากผู้ประทาน? ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวกันว่ามันไม่ควรเป็นความเมตตาที่เห็นแก่ตัว ลูกหลายคนแสดงความร้ายกาจมากมาย มันจะเป็นแรงจูงใจที่เห็นแก่ตัวของพวกเขาเอง แต่พวกเขากลับพูดว่า พวกเขา รู้สึกเมตตาใครบางคน ที่พวกเขาไม่รู้สึกอะไรอย่างอื่นเลยนอกจากมีความเมตตาเท่านั้น อย่างไรก็ตามจงตรวจสอบตอนนี้: ลูกมีความเมตตาที่เห็นแก่ตัวหรือไม่? ลูกมีความเมตตาที่เป็นอิสระจากความผูกพันยึดมั่นหรือไม่? มันไม่ใช่ความเมตตาเนื่องจากการได้มาซึ่งการบรรลุผลชั่วคราวใช่ไหม? และแล้วลูกจะพูดว่า เธอดีมาก เขาดีมาก และเหตุนี้เองจึงมี.....เล็กน้อย ลูกไม่ได้รับอนุญาตให้มีความรู้สึกนั้นแม้แต่น้อย หากลูกปรารถนาที่จะกลับมาอยู่เหนือบังกรรมแล้ว ทั้งหมดนั้นคืออุปสรรค สิ่งต่างๆทั้งหมดเหล่านี้ทำให้ลูกมีจิตสำนึกที่เป็นร่าง พวกเขาอาจจะดี แต่ใครทำให้พวกเขาเป็นเช่นนั้น? ลูกอาจจะซึมซับความดีของพวกเขา แต่อย่าได้รับอิทธิพลจากความดีของพวกเขา จงสละวางและอยู่อย่างมีความรักต่อพ่อ ผู้ที่เป็นที่รักของพ่อจะมีความปลอดภัยอยู่เสมอ ลูกเข้าใจไหม?

ขณะที่ลูกกำลังเพิ่มงานรับใช้ที่ลูกทำ และลูกจะต้องเพิ่มงานรับใช้นั้น ลูกก็ปรารถนาที่จะนำการก่อตั้งให้เข้ามาใกล้ยิ่งขึ้นด้วยหรือไม่? ใครที่จะนำสิ่งนั้นให้เข้ามาใกล้? พ่อจะเป็นผู้นำสิ่งนั้นมาไหม? ลูกทั้งหมดจะนำสิ่งนั้นมาไหม? ลูกคือมิตรร่วมทางใช่หรือไม่? หากปราศจากลูกผู้เป็นมิตรร่วมทางของพ่อแล้ว พ่อเพียงผู้เดียวก็ไม่สามารถทำอะไรได้ หากพ่อปรารถนาที่จะอธิบายบางสิ่งบางอย่าง พ่อจะต้องรับการคำจุนจากร่างกาย พ่อสามารถพูดโดยไม่ได้รับการคำจุนจากร่างกายได้หรือไม่? พ่อสามารถพูดได้หรือไม่? ไม่ว่ารถยนต์จะเก่าหรือดี ท่านยังคงต้องรับการคำจุนของสิ่งนั้น ท่านไม่สามารถทำอะไรได้หากไม่มีการคำจุน เมื่อพ่อรับการคำจุนของพ่อบราห์มาเท่านั้นที่ทำให้ลูกกลายเป็นบราห์มิน ลูกได้รับการเรียกว่าบราห์มาภุมารและไม่ใช่ชื่ภุมาร พ่อที่ไม่มีตัวตนต้องได้รับการคำจุนของผู้ที่มีตัวตน เช่นเดียวกับที่พ่อรับการคำจุนจากบราห์มาที่มีตัวตน แม้กระทั่งเวลานี้พ่อสามารถที่จะหล่อเลี้ยงลูกโดยปราศจากการคำจุนจากรูปที่เป็นอะแวกซึ่งเป็นเทวดาของพ่อบราห์มาหรือไม่? ไม่ว่าท่านจะรับการคำจุนในรูปที่มีตัวตนหรือรูปที่เป็นเทวดา ท่านก็ต้องรับการคำจุนและเป็นมิตรร่วมทางของดวงวิญญาณ ในความเป็นจริงท่านคือผู้ทรงพลังอำนาจ และดังนั้นหากนักมายากลสามารถแสดงมายากลที่ไม่จริงยั่งยืนได้ในหนึ่งวินาที แล้วผู้ทรงพลังอำนาจจะไม่สามารถทำในสิ่งที่ท่านต้องการได้หรือไม่? ท่านจะสามารถทำได้ไหม? ท่านสามารถนำมาซึ่งการทำลายล้างในเวลานี้ได้หรือไม่ถ้าท่านต้องการ? ท่านจะทำเรื่องนี้ด้วยตัวท่านเองได้ไหม? บาบาเพียงลำพังไม่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเอง แม้ว่าท่านจะเป็นผู้ทรงพลังอำนาจ แต่ท่านผูกมัดอยู่กับลูกทุกคนผู้เป็นมิตรร่วมทางชีวิต ดังนั้นพ่อจึงมีความรักต่อลูกทุกคนเป็นอย่างมาก หากท่านต้องการที่จะทำ ท่านก็สามารถทำ

สิ่งนั้นได้ แต่ท่านไม่ทำ ท่านจะไม่สามารถบอกไม้กายสิทธิ์ของท่านได้หรือไม่? อย่างไรก็ตามพ่อพูดว่า: ใครเป็นคนที่จะประกาศสิทธิ์ในอาณาจักร? พ่อจะประกาศสิทธิ์ในสิ่งนี้หรือไม่? ลูกจะกลายเป็นสิ่งนี้ แม้ว่าพ่อจะดำเนินการก่อตั้งและนำมาซึ่งการทำลายล้าง แล้วใครที่จะปกครอง? พ่อจะสามารถทำอะไรหากปราศจากลูกได้หรือไม่? ด้วยเหตุนี้พ่อจึงต้องทำให้ลูกทั้งหมดอยู่เหนือบ่วงกรรม ลูกต้องกลายเป็นสิ่งนี้ หรือพ่อควรจะบังคับลูกให้ทำสิ่งนี้? พ่อต้องทำให้ลูกเป็นสิ่งนี้ และลูกทั้งหมดจะต้องกลายเป็นสิ่งนี้ นี่คือละครที่แสนหวาน ลูกกำลังมีความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินกับละครใช่หรือไม่? หรือบางครั้งลูกกลับมาทุกซักระทมและคิดว่า: สิ่งใดที่ลูกสร้างขึ้นมา? ลูกคิดว่ามันควรจะเปลี่ยนแปลงไหม? พ่อก็พูดเช่นกันว่า ละครนี้เป็นละครที่ลูกกำหนดไว้ล่วงหน้าแล้ว มันไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ มันต้องซ้ำรอยแต่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ภายในละครลูกมีพลังทั้งหมดในชาติเกิดสุดท้ายของลูก มันอยู่ในละคร แต่ในชาติเกิดบราห์มินท์อันสูงส่งในชาติสุดท้ายนี้ ลูกได้รับพลังมากมาย พ่อมีเจตจำนงที่จะมอบพลังเหล่านี้ให้กับลูกและดังนั้นลูกจึงมีพลังอำนาจตามเจตจำนงนี้ ดังนั้นลูกจะจดจำอะไร? ลูกจะจดจำคำพูดใด? คารันคาราวันฮาร์. ลูกแน่ใจไหม? หรือลูกจะลืมสิ่งนี้เมื่อลูกขึ้นเครื่องบิน? อยาได้ลืมสิ่งนี้

เวลานี้จึงทำให้ตนเองมั่นคงอีกครั้ง: มีสภาพการ์มาที่ทของการอยู่เหนือบ่วงกรรมของร่างกายของลูก ลูกอาจเป็นคนที่ได้ทำการกระทำต่างๆ แต่จงอยู่อย่างละวาง ลูกอาจเห็นทุกสิ่ง ลูกอาจกำลังพูด แต่ทำสิ่งนี้ในขณะที่อยู่อย่างละวาง ลูกแต่ละคนเป็นนายและเป็นดวงวิญญาณที่ได้รับการสร้างให้เป็นเครื่องมือโดยพ่อ ทำให้จิตใจและสติปัญญาของลูกมั่นคงในสำนักนี้อีกครั้ง (ฝึกปฏิบัติดริล) อัจชะ

ถึงดวงวิญญาณที่เฝ้าแต่ทำงานรับใช้ในทุกหนแห่งที่รักษาความจริงจังและความกระตือรือร้นในการทำงานรับใช้อยู่เสมอ ถึงดวงวิญญาณที่มีความปิติสุขที่รักษาสมดุลของการทำงานรับใช้และความเพียรพยายามเพื่อตนเองอยู่เสมอ ถึงดวงวิญญาณพิเศษที่มีความเมตตาที่ไม่เห็นแก่ตัวอยู่เสมอ ผู้มีความเมตตาที่แท้จริงต่อทุกดวงวิญญาณ ถึงดวงวิญญาณที่เพียรพยายามอย่างแรงกล้าที่จะทำให้ตนเองเป็นอิสระจากบ่วงกรรมอยู่เสมอและบ่วงที่สูงส่งมากมายในหนึ่งวินาที ถึงดวงวิญญาณเหล่านั้น ด้วยความรัก ระลึกถึง และนมัสเต จากบัพตาดา

พร: พร: ขอให้ลูกสัมผัสความช่วยเหลือของพ่อและพรของพ่อโดยการเชื่อฟังและกลายเป็นตัวของความสำเร็จ คำสั่งของพ่อคือ: "จดจำพ่อผู้เดียวเท่านั้น!" พ่อผู้เดียวคือโลกของลูก ดังนั้นขอให้ไม่มีสิ่งใดอยู่ในหัวใจของลูกนอกจากพ่อ หนึ่งทิศทาง หนึ่งพลังกำลัง หนึ่งการคำนึง... ที่ใดมีผู้เป็นหนึ่งเดียว ที่นั่นย่อมมีความสำเร็จในทุกงาน สำหรับดวงวิญญาณเช่นนี้ เป็นเรื่องง่ายที่จะเอาชนะสถานการณ์ใดๆ ลูกที่เชื่อฟังและทำตามคำสั่งของพ่อจะได้รับพรของท่าน และดังนั้นแม้แต่สิ่งที่ยาก ก็จะกลายเป็นเรื่องที่ย้ายถ่าย

คติพจน์: จงตระหนักถึงชีวิตบราห์มินิใหม่ของคุณ และไม่มีชั้นสการ์เก่าปรากฏออกมา

*** โอม ขานติ ***